

неговитѣ войски, има енергия и воля да дѣйствиува тѣй, като че ли се намираше на чело на най добръ уредена и приготвена армия.

Всичката отговорност за толкова недостатъчната организация трѣбва да се отдаде на военния министръ, Редифъ паша, който не само измами господаря си, като не го запозна съ жалкото положение на отоманската армия, но не взе и нужднитѣ мѣрки, за да поправи по възможности злото. Ето защо, още при самото начало на войната, той бѣ прѣдаденъ на воененъ съдъ, който го осъди и заточи въ островъ Родосъ.

Въ всичкитѣ си по-напрѣжни войни съ Турция, Руситѣ винаги прѣминаваха Дунава въ мѣстността, която лежи между устието на рѣката и града Руссе, защото не искаха да простиратъ по къмъ западъ своята линия на дѣйствие, тѣй като не бѣха си осигурявали неутралността на Австро-унгария. Ето защо и главнокомандующия Абдулъ Керимъ паша бѣше съсредоточилъ по-големата частъ отъ силитѣ си въ Източния Четвероужгълникъ, а пъкъ оная частъ отъ Дунава, находяща се между Руссе и Видинъ, бѣше оставилъ почти безъ войска. Това обстоятелство даде възможность на Руситѣ да прѣминатъ Дунава доста лесно при Свищовъ.